

En dag kom verkligheten ikapp mig

Foto: Wikimedia Commons

Jag gick till jobbet en helt vanlig dag. Växlade som vanligt några ord med Maria, en 23-årig fattig romsk tjej som sitter i tunnelbaneutgången i Gamla stan. När jag sedan skyndar vidare till jobbet så kan jag inte släppa tanken på att Maria har sedan några dagar tillbaka sett både blekare och ledsnare ut. Hennes sorgenhet smittar av sig. När jag väl är framme på jobbet och sitter med mejlen så kommer jag på idén: Varför inte gå ut med Maria på lunchen?

Jag frågar min kollega och goda vän Kipa Blomerus om inte hon vill följa med. Det vill Kipa, hon tycker också att det är en bra idé. Tre romska tjejer på lunch i Gamla stan. Jag känner mig lättare till mods. När det är lunchdags hämtar vi Maria och beger oss till en restaurang som jag och Kipa vanligtvis går till. Vi är glada till sinnet och vi skrattar alla tre.

När vi kommer in så ser jag hur ägaren som vanligtvis brukar le så välkomnande åt oss ser mäktigt förvirrad ut. Jag låtsas som ingenting. Jag ber om två glas apelsinjuice och därefter betalar jag och Kipa. Mannen har svårt att hålla upp juicen, vi ser att han fortfarande är förvirrad. Men vi låtsas fortfarande som ingenting.

Allt verkar ha gått relativt bra. Vi visar Maria buffén, hon vågar inte själv ta en tallrik så jag ger henne en och berättar vad som finns i buffén. Maria tar och lägger några få bitar på sin tallrik.

Vi ska just sätta oss till bords då en servitris dyker upp, hon tokstirrar på Maria och med några raska steg närmar hon sig köket och säger med hög röst till personalen "Vi har en zigenare i restaurangen"!

Jag känner hur glädjen rinner ur mig och jag blir jättearg. Jag konfronterar blixtnabbt kvinnan och säger **"Du har fel, ni har tre zigenare i restaurangen."** Servitrisen vänder sig om och stirrar på oss alla tre. Hon blir väldigt förvånad men svarar inte. Hon springer hastigt fram till ägaren och de diskuterar livligt i några minuter.

När vi nu sitter och äter försöker jag och Kipa att få tillbaka den lättsamma stämningen. Maria sitter bredvid mig, men hon sitter ytterst ut på soffkanten, hon vågar inte riktigt ta plats. Vi sitter och pratar som tre helt vanliga tjejer, och under tiden står servitrisen på en meters avstånd från vårt bord och stirrar på oss.

Jag frågar Kipa "Varför står hon och stirrar på det här viset, tror hon att vi ska stjäla sojaf flaskan vi har på bordet?" Kipa skakar lite på huvudet och skrattar lite sorgset. Servitrisen plockar bort min och Kipas tallrik men Marias tallrik vill hon inte röra, den låter hon stå kvar.

Kipa och jag tar med oss Maria till jobbet och låter Maria se utställningen "Vi är romer". Maria blir så glad över utställningen att hon frågar om hon kan få låna telefonen och ringa sin lillebror så han också kan komma och titta på den.

När jag lite senare står och håller min workshop med elever från en högstadieskola kan jag känna att mina händer fortfarande darrar lite. Jag förstår plötsligt varför jag är så arg, det var så länge sedan någon hade behandlat mig som en "zigenare" att jag faktiskt hade börjat tro på att jag är en vanlig människa.

Mia Taikon